Прошао је 1. април, Дан радног народа, а пред нама је 1. мај, Дан жртава транзиције. Објективни економски показатељи, у лику канцелара, кажу да живимо све боље. То што живимо све лошије субјективни је осећај, који морамо што пре да мењамо. Како!? Па, мењајући свест, што нам је исти препоручио очински. Са новом свешћу, ћутаћемо, јер су нам уста пуна воде из Београда на води. Воде коју су нам осмислили наши пустињски пријатељи. Уговор је ономад потписан, па смо тако зарадили трећину од 100 одсто наше обале. Та вода може да буде и спасоносна, јер већ дуго дишемо на шкрге.

Не знам шта хоће онај омбудсман!? У све се меша, што му је замерио и канцелар, који има лиценцу за ту врсту политичког маргарина. „Али, нећу да га смењујем”, рекао је одлучно, као што је рекао и за владин, мислим, Томин авион: „Не дам паре и тачка!” И добро је, јер ти владини авиони уз керозин троше и много кафе.

Поједини таблоиди и телевизије, а посебно поједина телевизија, раде све да сруше канцелара. Толико га форсирају, да се народу смучило од те медвеђе услуге њему. Султан Сулејман не стигне ни кахву да попије пред улазак у харем, да му се у истом термину не испречи канцелар са каквом актуелношћу. Па, није само Сулејман величанствен. Ако канцелар не гледа Сулејмана, то јест себе на телевизији, морао би неки саветник да га упозори на та претеривања. Осим, ако му саветници нису као они Томини, што падају на кљун по неколико километара.

У априлу се дешавало и насиље у кући. Мислим на парламент, ту кућу демократије. Ови на власти толико газе опозицију, као да ће сутра избори. Већина је, чини се, у перманентној изборној кампањи, док опозиција повремено даје знаке живота, ако је то уопште живот, мислим политички. Као да шутирате пудлицу, некадашњег вучјака, која само повремено зацвили на неком митингу.

И у априлу смо наставили да гурамо уз европску стрмину онај сизифовски камен, док половина Србије баца носталгичан поглед ка широкој и равној руској степи.

Осим што живимо лоше и што се још увек нећкамо између ЕУ и Русије, остало је све у реду. И даље навијачи руше стадионе и пребијају полицајце, јер имају логистику по клубовима, а можда и у полицији и правосуђу. Сви, бре, знају ко су вође навијача, али их нико не дира. Онај Богданов само што не седи у почасној ложи. Можда их чувамо ако нас нападне нека страна сила, јер на војску можемо да рачунамо само ако су поплаве.

(Политика)